

25 SEPTEMBER 2016 – ZESENTWINTIGSTE ZONDAG DOOR HET JAAR

EERSTE LEZING

AMOS 6, 1a.4-7

Dit zegt de almachtige Heer: „Wee, de zorgelozen in Sion, de zelfverzekerden op Samaria's berg. Zij liggen op ivoren bedden en strekken zich uit op hun rustbanken; zij eten de lammeren van de kudde op en de kalveren uit de stal. Zij verzinnen maar liederen bij het getokkel van de harp en denken dat hun speeltuig dat van David evenaart; zij drinken wijn uit brede schalen en zalven zich met de kostbaarste olie, maar om Jozefs ondergang bekreunen zij zich niet. Daarom gaan zij als eersten de ballingschap in, en is het gedaan met de feesten van hen die daar lui liggen uitgestrekt.”

TWEDE LEZING

EERSTE BRIEF AAN TIMOTEUS 6, 11-16

Dierbare,
Streef naar gerechtigheid, godsvrucht, geloof, liefde, volharding, zachtmoedigheid. Strijd de goede strijd van het geloof, grijp het eeuwige leven. Daartoe zijt gij geroepen, daartoe hebt gij de goede belijdenis afgelegd ten overstaan van vele getuigen.

Ik beveel u voor het aanschijn van God die alles ten leven wekt, en van Christus Jezus die voor Pontius Pilatus de goede belijdenis heeft afgelegd: bewaar dit gebod onbevlekt en ongerept tot de verschijning van onze Heer Jezus Christus die God ons te rechter tijd zal doen aanschouwen, Hij, de gelukzalige, de enige Heerser, de grote Koning en de opperste Heer die alleen onsterfelijkheid bezit en woont in ongevaarlijk licht. Geen mens heeft Hem gezien of is in staat Hem te zien. Hem zij eer en eeuwige macht!
Amen.

EVANGELIE

LUCAS 16, 19-31

In die tijd zei Jezus tot de Farizeeën:

„Er was eens een rijk man die in purper en fijn linnen gekleed ging en iedere dag uitbundig feest vierde, terwijl een arme, die Lazarus heette, met zweren overdekt voor de poort lag. Hij verlangde ernaar zijn honger te stillen met wat bij de rijkard van de tafel viel. Maar er kwamen alleen honden die zijn zweren likten.”

„Nu gebeurde het dat de arme stierf en door de engelen in de schoot van Abraham werd gedragen. De rijke stierf ook en kreeg een eervolle begrafenis. In de onderwereld, ten prooi aan vele pijnen, sloeg hij zijn ogen op en zag van verre Abraham, en Lazarus in diens schoot.”

„Toen riep hij uit: ‘Vader Abraham, ontferm u over mij en geef Lazarus opdracht de top van zijn vinger in water te dopen en mijn tong daarmee te komen verfrissen, want ik word door de vlammen hier gefolterd.’ Maar Abraham antwoordde: ‘Mijn zoon, herinner u hoe gij tijdens uw leven uw deel van het goede hebt gekregen en hoe op gelijke manier aan Lazarus het kwade ten deel viel; daarom ondervindt hij nu hier de vertroosting, maar wordt gij gefolterd. Daarenboven gaapt er tussen ons en u voorgoed een wijde kloof, zodat er geen mogelijkheid bestaat – zelfs als men zou willen – van hier naar u te gaan noch van daar naar ons te komen.’”

„De rijke zei: ‘Dan vraag ik u, vader, dat gij hem naar het huis van mijn vader wilt sturen, want ik heb nog vijf broers; laat hij hen waarschuwen opdat zij niet eveneens in deze plaats van pijniging terecht komen.’”

„Maar Abraham sprak: ‘Zij hebben Mozes en de profeten; laat ze naar hen luisteren.’”

„Maar hij zei: ‘Och neen, vader Abraham. Maar als er een uit de doden naar hen toegaat, zullen zich bekeren.’”

„Abraham echter sprak tot hem: ‘Als ze naar Mozes en de profeten niet luisteren, zullen ze zich ook niet later overreden als er iemand uit de doden opstaat.’”

Schriftlezingen

© Katholieke Bijbelstichting
Breda, www.bijbel.net

COMMENTAAR BIJ DE ZONDAGSLEZINGEN C-JAAR

— Luc DEVISSCHER —

Het verdiende loon

EVANGELIE • Te midden zijn luisterpubliek richt Jezus zich uitdrukkelijk tot de op geld beluste Farizeeën. Zij lachten Jezus uit met zijn spreuken over God en de geldduivel (zie vorige zondag). Nochtans staan ze een strikte beleving van de wet van Mozes voor. Jezus schotelt hen een gelijkenis voor waarin Hij laat zien hoe die wet zich verhoudt tot een leven hier op aarde en in het hiernamaals.

De parabel voert ene Lazarus op. Zijn naam betekent ‘geholpen door God’. Op aarde is hij er slecht aan toe. De restanten die van de tafel van de rijkard vallen, worden hem ontzegd. Zijn enige soelaas komt van honden die de etter uit zijn zweren wegglikken. In de stadspoort sterft hij een schandelijke honger dood. Hij wordt door de engelen weggedragen naar de schoot van Abraham. De tegenspeler is een rijke man zonder naam. Hij neemt het er goed van. Het leven is voor hem één groot feest, waarbij hij volstrekt geen oog heeft voor Lazarus. Bij zijn dood krijgt hij een eervolle begrafenis. Desondanks komt hij met purper en al terecht in de onderwereld. Terwijl hij daar vlamme folteringen ondergaat, ziet hij van verre hoe Lazarus bij Abraham op de schoot zit. De aardse rijke schreeuwt het uit en bedelt om een druppel water.

Beide mannen leven voort na de dood, maar hun rollen zijn nu omgekeerd. Abraham legt de rijke uit dat dat verband houdt met beider leven op aarde, toen ze nog leefden in elkaars nabijheid. Die tijd is voorgoed voorbij. Nu gaapt er voor altijd een kloof tussen hun werelden. De rijke lijkt de les begrepen te hebben en wil zijn broers behoeden. „Laat Lazarus hen waarschuwen!”, smeekt hij. „Een teruggekeerde dode zal hen de ogen openen.” Abraham is echter formeel: „Als Mozes en de profeten al niet afdoende zijn, dan zullen ze zich ook niet laten overtuigen door iemand die uit de doden opstaat.”

De moraal van het verhaal is duidelijk: het koninkrijk van God is er allereerst voor de armsten. Jezus deelt in hun lot. Velen luisterden niet goed naar Hem, ook niet toen Hij als Messias was opgestaan uit de doden. Wie halsstarrig blijft voorbijgaan aan Lazarus wacht een zelfde lot als de rijkard. Een loon volgens het barema van de barmhartige werken. En Lazarus zelf? Die zal hoe dan ook door God geholpen worden en binnengaan in het koninkrijk.

EERSTE LEZING • Kent u de figuur van Oblomov uit de roman van de Russische schrijver Ivan Gontsjarov? Hij is de verzinnebeelding van de mens die lui uitgestrekt op de bank ligt en er niet toe komt te doen wat hij zou moeten doen. Zo zou er dringend een brief geschreven moeten worden naar de rentmeester van zijn verafgelegen landgoed. Er moeten maatregelen genomen worden om dreigende rampspoed te vermijden. Zoiets op papier zetten, blijkt niet eenvoudig. Vanuit zijn bed kijkt Oblomov naar de schrijftafel, die er kaal en ongebruikt bijstaat. De inkt in de inktpot is opgedroogd en nergens is pen en papier te bekennen. Er is geen beginnen aan. De brief wordt voorlopig niet geschreven. Oblomov is een tragische held. Door zijn levenswijze maakt hij zichzelf overbodig. Toch heeft die geboren luiaard iets aanlokkelijks voor wie voortdurend leeft in een haastige wereld van ‘dringend moeten’. Stel niet uit tot morgen. Is alles zo belangrijk dat het vandaag afgehandeld moet worden?

Volgens Amos is er in elk geval één zaak die geen uitstel verdraagt en om aandacht schreeuwt: de ondergang van Jozef, zoon van Jakob. Die werd indertijds door zijn broers verkocht aan een karavaan op weg naar Egypte. Eeuwen later gedragen de leiders van de afstammelingen van Jozef zich nog steeds zo. Eenmaal gevestigd in het beloofde land genieten ze er zorgeloos en zelfverzekerd van alles wat de wereld daar te bieden heeft. Op geen enkele manier bekommeren ze zich om hun zusters en broers die ten onder gaan. Dat zal hen zwaar aangerekend worden door de almachtige Heer. Het feest is binnenkort over en dan zullen zij de ballingschap ingaan als kopgroep. Daar zullen zij de smaak van de honger leren kennen.

LEZING UIT TIMOTEÛS • Het credo van Christus Jezus belijden en beleven, is de strijd aangaan voor een goede zaak. Wij zijn geroepen om daarbij zonder uitstel en onophoudelijk gerechtigheid na te streven. Dat dat in godsnaam niets heeft uit te staan met geweld in Gods naam, of met welke vorm van terreur ook, is duidelijk. Wel met leven dat nooit meer verloren zal gaan, onsterfelijk en onvergankelijk.

• De commentaren op de Schriftlezingen zijn op Twitter te volgen via @DevisscherLuc
• Reacties welkom via luc.devisscher@ccv.be